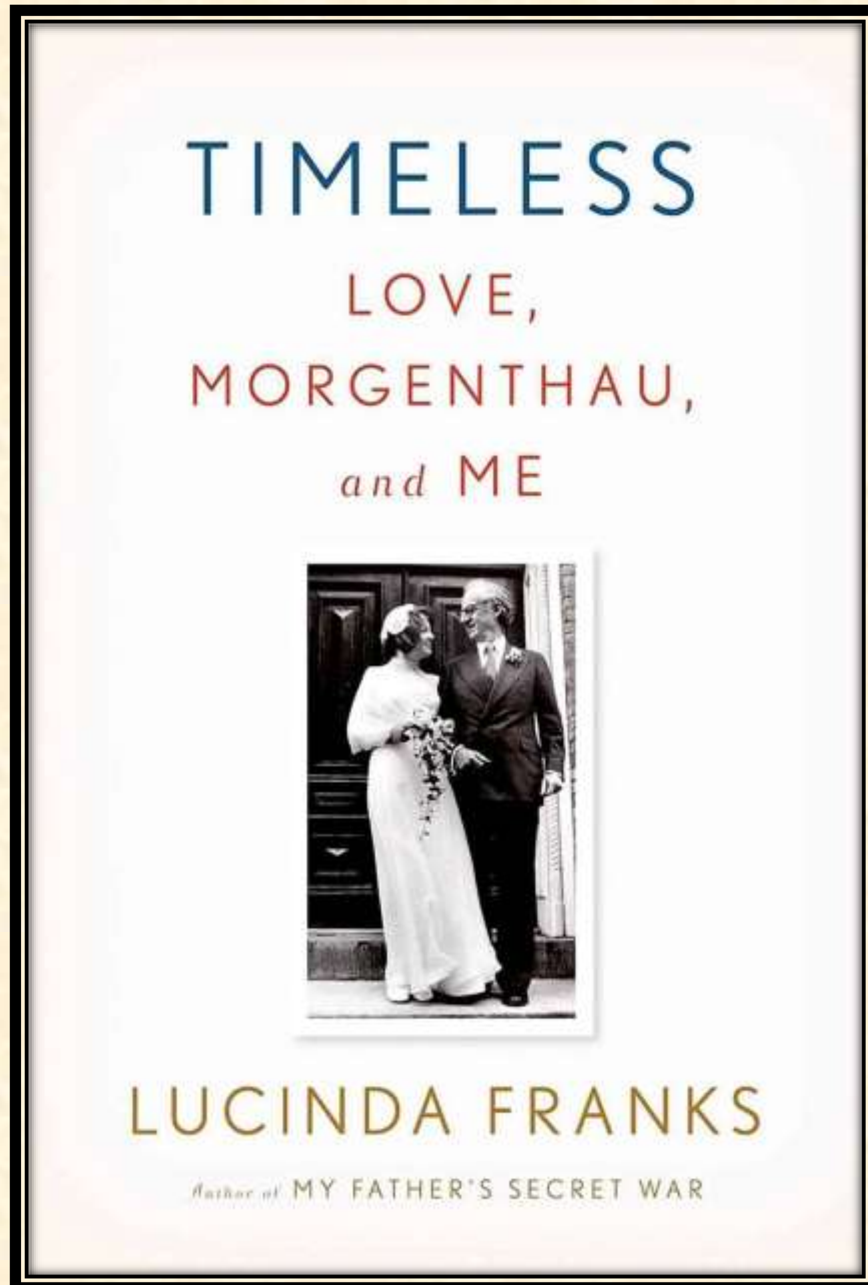
Dyman and Associates Publishing Book Reviews – 'Tidlös: Kärlek, Morgenthau och Mig'

[TIDLÖS: KÄRLEK, MORGENTHAU OCH MIG]

Av Lucinda Franks

Sarah Crichton Books/FSG, $28, 389 sidor, illustrerad

Även om Pulitzer Prize-vinnande journalist Lucinda Franks föddes långt innan termen "för mycket information" blev en kliché, denna självbiografiska hurtle genom hennes och äktenskap visar henne att vara en veritabel personifiering av fenomenet. Jag tror inte det kommer att finnas många läsare som inte hittar själva skriker de tre orden eller deras ännu vanligare förkortning, TMI, när de möter anstormande större ämnen och de minsta detaljer bättre kvar i privata.

Det är väldigt synd för många skäl. De flesta av dem har att göra med invasionerna av privatlivet: om man bortser från lämpligheten av hennes rätt att blotta hennes innersta alla, vad sägs om de andras plundrade här? Men det finns ett visst antal insiktsfulla och talande nuggets begravd djupt bland allt det här du verkligen inte vill veta och, uppriktigt sagt, verkligen inte bör utsättas för.

Lycklig kärlek berättelser är notoriskt svåra att berätta – be den mästerliga Tolstoj. Ms. frankerna avleder några av det problemet genom att gå in den bloddrypande Detaljer inte bara henne och maken Robert Morgenthau allvarliga sjukdomar, utan sina föräldrar och även hans första hustru. Hon bor på svårigheten att hennes blivande styvbarn hade acceptera sin fars äktenskap med henne i en utsträckning som är discomfiting.

Men för alla läpparnas bekännelse att respektera deras — och sin fars — hängivenhet till sena hustru, författarens fokus ligger på hennes framgång i att driva Mr Morgenthau åsidosätta sina önskemål och gifta sig med henne. Här, som så ofta i denna bok, om diskuterar hennes professionella och personliga liv, hon är obehagligt skrytsam.

Detta leder till den infekterade frågan om tonen. Jag är inte säker på om det finns en rätt ton för att hälla ut allt från röka hasch till tar läsaren rätt in i sovrummet och utanför, men jag tycker det är säkert att säga att den antagits av författaren här är ungefär lika rebarbative som du kan få. Hon lyckas kombinera de värsta aspekterna av ungdomars trotset och omognad med en arrogant känsla av rätten att göra vad som än kommer in i hennes huvud.

Ett typexempel är att ta hennes "hash stash" till sin blivande make hem och åt. Vad kan du säga? Hon gläds i ofiltrerade uppenbarelserna av sådana eskapader, som, som de många detaljerna av Mr Morgenthau färdigheter som en älskare, inte så mycket bekräftar hennes ständigt angivna förklaringar av hängivenhet som kallar dem ifrågasätta. På samma sätt bör, Ms. Franks' plundringståg pop psykologi och hennes Procrustean benägenhet att identifiera Mr Morgenthau med hennes far och hon själv med sin mor, men tröstande henne, som så mycket i denna bok, har hållits för sig själv.

Så otrevlig är allt detta som en vänder med lättnad att virrvarr av Namedropping. Ibland detta visar Ms. Franks "trångsynt fördomar, som i hennes konto av en middag på Reagan Vita huset. Hennes reflexiv pigeonholing av presidenten som en styggelse och hennes omotiverat otrevlig bedömning om den första damen är inte bara tröttsamt förutsägbar, men har den oavsiktliga effekten av avlyser ute någon sympati som du känner för de snubs som hon har fått utstå på vägen upp.

Ibland, kan hon överraska behagligt, som i sin varma porträtt av Ariel Sharon, som hon underhöll i sitt hem i New York och vars gård i Israel hon besökte. Hon tar inga fångar i visar den att det påverkar några av sina gäster visade mot Sharon och avslöjar hans skicklighet i att ta itu med dem och hans

övergripande charm och likability. Om bara det fanns mer som denna och mindre av alla de ofiltrerade och krypa-inducerande uppenbarelserna.

Författaren borde ha följt råden i en av John Donnes mest kända dikter. Trots att dekan i St Paul's Cathedral i London, Donne skrev några av de mest kraftfulla kärleksdikter på engelska, även mycket av det explicit till chock studenter härdade av dagens grova kultur. En av hans älskare yttrar linjer Ms. frankerna borde ha tagit till hjärtat: "T'were prophenation av våra glädjeämnen / berätta lekmännen vår kärlek."

Om hon verkligen älskar sin make som hon upprepade gånger säger att hon gör, kan det inte ha inträffat för henne att berätta för alla om deras mest intima stunder profana att kärleken? På grund av hennes bristande återhållsamhet eller smak eller anständighet, är vad tänkt för att vara en hyllning till något extraordinärt slutar att istället ett vanhelgande.